

Tisztelt Gyázló Család, Sportbarátaim, Barátaim!

Megrendülten állunk e ravatalnál!

id.

Sziklenka László, mindenki Laci bácsija itt hagyott bennünket, De el nem hagyott. Szívünkben, gondolatainkban mindig velünk él. Ő mindenki Laci bácsija volt, és marad.

A sárkányhajósport egyik fő támogatójától, segítőjétől búcsúzunk, búcsúzom. Laci bácsi már a sportág magyarországi megjelenésekor jelen volt a sárkányhajósportban, mint fia, legnagyobb támogatója. A kezdetektől – ösztönösen - felismerte a sportágban rejlő lehetőségeket. Saját sportágában, a kenuban is mindig a közösségeket, a klubokat, az emberi kapcsolatokat tartotta elsődlegesnek, az eredményesség mellett. Nagyon szerette az embereket, minden korosztályt kiválóan kezelte. Igazi pedagógus, életre nevelő volt.

2003-ban választották meg a Magyar Sárkányhajó Szövetség elnökének, egészen 2015-ig töltötte be a tisztségét, azt követően pedig Örökös Tiszteletbeli Elnöke a szervezetnek. Megtiszteltetés volt számomra az elnöksége idején, hogy együtt dolgozhattam vele.

Laci bácsi elvülhetetlen érdemeket szerzett a sportágunk felépítésében. Számos sárkányhajó klub megalakításában működött közre, és maga is alapított klubot, ahol kedvenc sportága a kenu mellett, a sárkányhajózással is foglalkozott. Nem is akárhogyan, hiszen sok esetben, a fiatal versenyzőiből összeállított legénységeivel, kiváló eredményeket ért el a bajnokságokon. Szívügye volt az utánpótlás fejlesztése.

Szülőket, sportolókat, városvezetőket, politikusokat győzött meg arról, hogy milyen fontos a sárkányhajósport és annak közösségépítő ereje. Az „öregnek” ahogy a hozzá közel állók hívták, nagyon jó szeme volt, mindig felismerte az értéket, a tehetséget.

A sárkányhajó sport nemzetközi vezetői mondták róla – és most a részvétnyilvánítás alkalmával is külön kiemelték – hogy igaz nem beszélt idegennyelvet, azaz nem tudtak vele a saját nyelvükön kommunikálni, de mindig megértették, és tisztelték a sportág iránti elkötelezettségét, igazi sportbarátként, kollégaként tekintettek rá. Elnöksége alatt a szövetségünk, több világversenyen számos sikert ért el, és két emlékezetes hazai világversenyt szervezett.

Tiszteletbeli elnöksége idején is folyamatosan segítette a szövetségünk munkáját. Amíg ereje engedte, nem hagyott ki elnökségi ülést, közgyűlést, de főleg nem Magyar Bajnokságot Domboriban. Szerette a Dombori versenypályát, nagyon szerette. Kedvenc helye, ott a torony erkélye alatt volt, ahonnét pontosan belátta a versenyt, a célvonalat. Figyelt és csak figyelt... Miközben végeztünk a munkánkat, olykor megálltunk leültünk mellé, egy kicsit beszélgettünk. De sokszor vettem észre a távolból figyelve, hogy az elnökség tagjai, sportolók szintén ott ültek vagy csak megálltak, és beszélgettek vele. Az „Öreg” észrevétlenül, szelíden, okosan, formált, és csak egyszerűen szeretet árasztott magából, amire mindenki vágyott, és vágyik e világban.

Több mint harminc éve tudhatom magam a család barátjának, így sok mindent megértem, És láttam, Laci bácsi életét. Meggyőződésem, hogy a mi kapcsolatunkat is alapvetően az egymás iránti tisztelet, és a szeretet határozta meg. Tudott szeretni és bántotta, ha azt érezte, hogy valami nincs rendben. Nagyon jó ember, Ember volt.

Emlékezetünkben és szívünkben, örökre megőrizzük őt.